◆ ఈ వారం కథ

గోధూళి

◆ముప్పిడి ప్రభాకరరావు

అది గోధూళి వేళ కాదు—

గోధూళి అంటే మనకు వెంటనే కనిపించేదీ, వినిపించేదీ, తప్పనిసరిగా మనసులో స్ఫురించేదీ ఓ పౌరాణిక కాలంలో ఓ సాయం సంధ్య వేళ అని —

కానీ ఆ వేళ సంధ్య వేళ కాదు... దానికింకా కొంత సమయం మిగిలి వుంది.

ఆ కాలం పురాణ కాలం కాదు; మనిషి పురోగమించి, అత్యాధునిక ప్రపంచాన్ని ఆవిష్కరించిన కాలం అది—

అయినా అక్కడ ఓ వంద పూరిళ్ళు బిక్కు బిక్కుమంటూ బిక్కచచ్చి వున్నాయి.

అప్పుడు అక్కడ రేగిన ఆ దుమ్మూ, ధూళి లోంచి కనుచూపు మేరలోంచి, వెలుతురు మర కల్లోంచి వెలుగు నీడల్లోంచి, మసక మసగ్గా జీవం పోసుకుంటున్న ఆకారం ఓ 'జీపు'దని ఆనవాలు కట్టారు ఆ ఊరు జనం.

అలా ఆనవాలు కట్టాక 'జీపురో' అన్న కేక పక్క పదిళ్ళకీ వినిపించింది.

రాజయ్య కేకవిని జేరేసిన తలుపు నెట్టి నిటారుగా చూశాడు.

అంతా లేచి పరికించి చూసేసరికి ఆ జీపొచ్చి వాళ్ళ ముందు ఆగింది.

జీపులో డ్రైవర్‌కాక మరో ముగ్గురున్నారు.

జీపులోంచి డ్రైవర్ తప్ప మరెవ్వరూ కిందికి దిగలేదు.

జీపొచ్చిన సందడికి అక్కడున్న చిన్నా చితకా వచ్చి దాని చుట్టూ చేరారు. వాళ్ళ కళ్ళలో వింత చూపులు వికసించాయి. వాళ్ళ మొలమీద నిండైన గుడ్డల్లేవు. ఉన్నా అవి మాసి చినిగిన వేగాప్ ఉతికినవి మాత్రం కావు.

జీపులో ఎదర స్టీరింగ్ పక్కన పదిలంగా రెడ్డిసాబ్ కూచున్నారు. వెనుక సీట్లో మిగతా ఇద్దరూ కాగితాల్ని హడావుడిగా తిరగేస్తున్నారు.

రాజయ్య గుండెల్నిండా భయమూ, బానిసత్వమూ చోటు చేసుకుని, 'బాంచెను దొరా...' అని దణ్ణం పెట్టాడు.

రెడ్డిసాబ్ తిరిగి నమస్కరించలేదుగాని, ఆయన తల కాస్త కదిలినట్టు సూచనప్రాయంగా కనిపించింది. 'అయితేనేం 'దొర...' అనుకున్నాడు రాజయ్య.

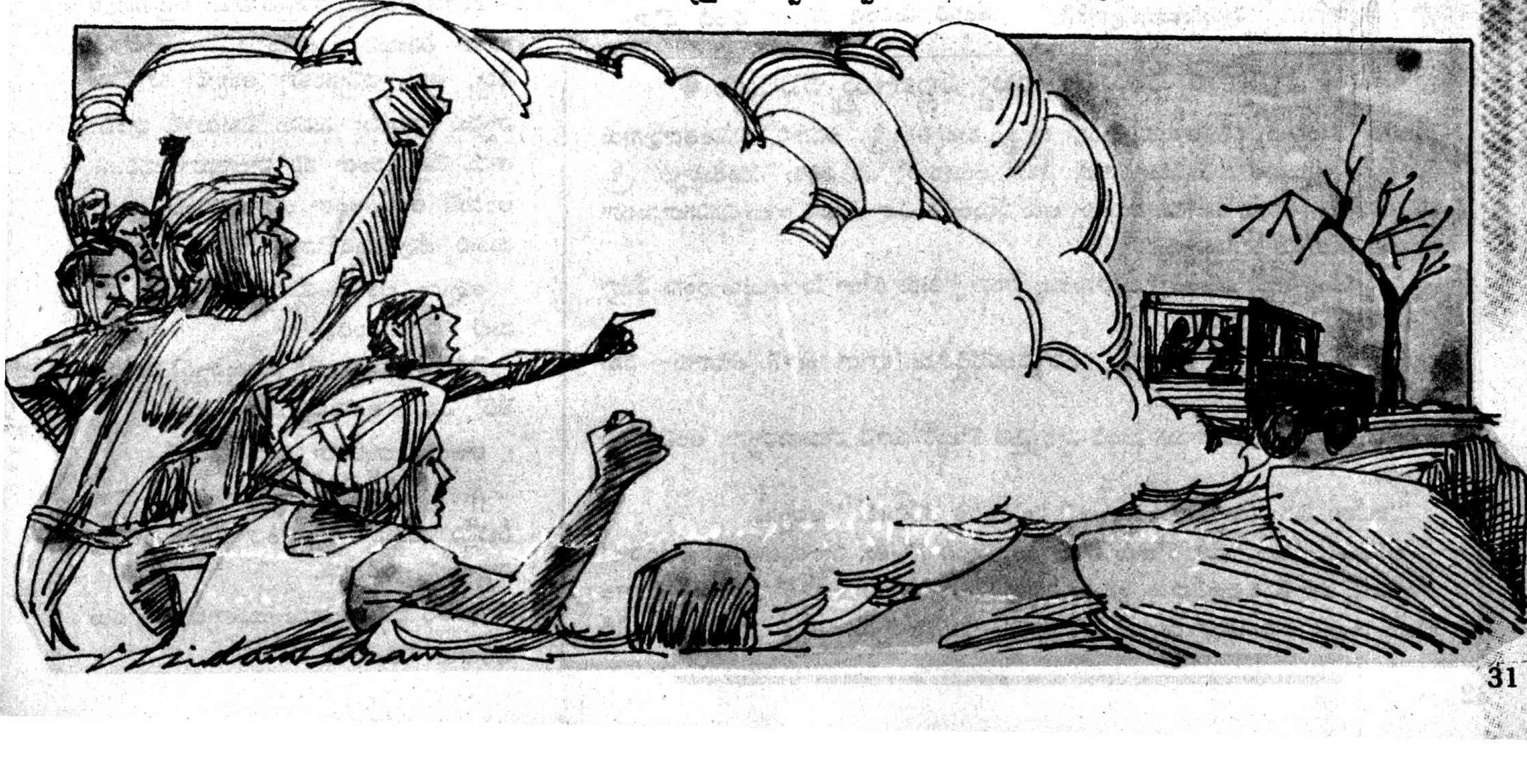

ఒక్క రాజయ్యేగాదు... ఆ చుట్టూమూగిన ఆ ఊరి జనం అంతటికీ అదే భావన, అదే భయము, అదే భక్తి, అదే బానిసత్వపు ఆలోచన —

రెడ్డిసాబ్ నివురు గప్పిన ఆకాశం కేసి చూశారు. ఆ తర్వాత వెనక సీట్లో తమ పనిలో మునిగిపోయిన ఇద్దర్నీ, కింద నిలుచున్న డ్రైవర్నీ చూశారు. చూసి...

"జర మంచినీళ్ళు తేరాదురా..." అన్నారు.

ఆ ఇద్దరి తలలూ ఒక్కసారిగా పుస్తకాల్లోంచి పైకి లేచాయి. అది చూసిన డ్రైవర్ రాజయ్య కేసి చూశాడు. రాజయ్య పక్కనున్న పోరడి కేసి చూశాడు.

"ఒరె గట్ల జూస్త వేందిరా? దబ్బున బోరా... లోటాల నీళ్ళేసుకురా... పా'' అన్నాడు.

రాజయ్య చెప్పినట్టు ఆడు అక్కణ్నుండి దబ్బు ననే ఉరికాడు.

వాడి అమ్మ ఎప్పుడో తెల్లగా తోవిన సరవాతో నీళ్లు తెచ్చింది. గాజు గ్లాసులో కొంచి, దొరగారి కిచ్చింది.

దొర అందుకని నోటికాడికి చేర్చి వెనక్కి తీసేశాడు. ఆ తర్వాత గ్లాసులోకి చూశాడు. ఎదర మదుసుల కేసీ అట్లాగే చూశాడు.

"ఏందిరా ఇయి... తాగటానికేనా... ఏందీ నలకలూ, ఏందీ రంగూ," అని తపాలునా కింద పారబోశాడు.

గ్లాసెడు నీళ్ళు నేల పాలయ్యేసరికి ఆ పోరడి తల్లి విలవిల్లాడిపోతూ, 'అయ్యో! అయ్యో!!' అని దీర్ఘాలు తీసింది.

" మీరు మదుసులు గాదురా? ఏందా నీళ్ళు... పచ్చగా లేవురా?... పురుగులుండవురా?... తాగితే బీమారై చచ్చిపోర్రా?...'' అన్నాడు దొర.

రాజయ్య ''బాంచెను దొరా... పోరి సరిగా జూడక తెచ్చిందిగావాల్ను... ఏదే సరవా...'' అని గదమాయిస్తూ సరవాను లాక్కున్నాడు. కాని రాజయ్యకు తెలియందేమీ లేదు. అయినా ఆ సమయానికి అలా అనక తప్పింది కాదు.

దొరలు ఊళ్ళు వస్తారు; వెళ్తారు — కాని ఆ ఊరు గురించి ఎవరూ పట్టించుకోరు. పట్టించుకోవాలన్నా ఎలెక్షన్లు రావాలి, వెళ్ళాలి... ఈమధ్య కాలంలో ఆ దొరలకు ఎన్ని పనులో... ఆ దందాల్లో ఈ ఊరు గురించి ఏం గుర్తుంటది...?

అందుకని నిత్తె మనమే ఆల్లకు తెలిసెప్పాల —

'గంతమాత్రాన మనకు అదిగావాల్న... ఇది గావాల్న అని అడగ్గాడదు... అడిగితే ''గిట్టడుగుతున్నారేంద్రా ని రెడ్డిసాబ్ కోపం జేస్కుంటడు. దొరలు మనకిచ్చినప్పుడే మనం దీస్కోవాల్న... గంతే" అనుకున్నాడు రాజయ్య.

రెడ్డిసాబ్ చూపును నిర్లిప్తంగా గాలిలోకి సారించాడు. వెనుక సీట్లోని ఇద్దరూ వాళ్ళ పుస్తకాల్లోని, పేజీల్లోని పేర్లను బిజీగా లెక్కిస్తున్నారు. పేరు పేరునూ ఎంచుకుంటూ లిస్టు ప్రకారం కేటాయిస్తున్నారు.

రెడ్డిసాబ్ తన సీట్లోంచి ఇబ్బందిగా కదిలాడు.

ఆయనకి దాహం — దాహం — దాహం

కాని ఆయన తాగడానికి ఆ ఊళ్ళో నీళ్ళు దొరకలేదు.

" దొరా! మదుసుల ముచ్చటకేంగాని, పశువుల సంగతి మరింత కష్టంగా వుంది దొరా—

నీళ్ళూ, మేతా లేక పశువులు సచ్చిన కాడికి సచ్చినయి. మిగతయి రైతులు అయిన కాడికి ఏ కటికోడికో తెగనమ్ముకున్నరు దొరా... అదేందిరా అంటే ఎట్లాగైనా సచ్చేయ్ గంద, ఎక్కడ సత్తె ఏందని పారెల్లినారు దొరా... గింతూరికి పాడి పశువు లేదాయె... కిందటి చవితి పండక్కి మూన్నాళ్ళ సుగుణమ్మ ఉతకాలాడింది. గిప్పుడు సంటి పిల్లకు పాలు దొరక్క ఈ ఊరు నుంచి పారెల్లిపోయింది. దొరా! ఓ బోరింగయినా వుంటే పశువులు నీళ్ళయినా తాగి బతికేటవి; ఆటితో పాటే మేమూ బతికేటోల్లం...'' అన్నాడు.

అప్పుడు వెనక సీట్లోంచి రెండు తలలూ వాళ్ళు చూస్తున్న పుస్తకాల పేజీలల్లోంచి, కూడికలూ, హెచ్చివేతల లెక్కల్లోంచి, పైకి లేచి "నీవు రాజయ్యవుగదూ!"అని పలకరించాయి.

''ఔ!'' అన్నాడు రాజయ్య.

అయిదేళ్ళ నుండి ఈనాటికీ గుర్తున్నందుకు రాజయ్య గుండెల్నిండా ఆనందం పొంగులు వేరింది. వొళ్ళంతా పులకరించింది.

రెడ్డిసాబ్‌కు దాహం — నాలిక పిడచకట్టుకుపోయే దాహం—

ఎక్కడన్నా 'చా' దొరుకుతాదిరా... రెడ్డిసాబ్ ఇబ్బందిగా అడిగాడు.

రాజయ్య పక్కకు తిరిగి...'' పోరడేడి... అరేయ్ జల్దిరా... సాబ్‌కు 'చా' పెట్టించి తేవాలి... దా, 'చాపత్తి' తీస్కపోదువు...'' అంటూ రాజయ్య హడావుడి చేసి అక్కణ్ణించి వాడితోపాటు నడిచాడు.

కిరాణా కొట్టువద్ద చాపత్తీతోపాటు కాస్త చక్కర కూడా తీసుకుని ఇంటికేసి నడిచాడు. పోరడికిచ్చి, తాను వచ్చేవరకూ అక్కడే కూచోమన్నాడు. రాజయ్య మనసు పీకుతూనే వుంది. తాను చేస్తున్నదంతా వట్టి హంగామాయేనని.... అందుకే తాను అంతా యాంత్రికంగా ముగించుకుని జీపు దగ్గరికొచ్చాడు.

అప్పుడు ఆకాశం మీద మబ్బుతునక పడమటి కేసి జారింది.

రెడ్డిసాబ్ ఆ జనం కేసి చూస్తున్నారో చూడ్డం లేదో ఎవరికీ అంతుబట్టకుండా వుంది.

రాజయ్య ధ్యాసంతా ఊరు గురించే—

" ఊళ్ళో అందరూ వున్నట్టేగా..."అని వెనక సీట్లోని గుమస్తా లిస్టులోంచి ముఖం పైకెత్తి రాజయ్యను అడిగాడు.

ఈసారి ఓటెయ్యడానికి మున్నాళ్ళ కోడలు ఆండాలు లేదుగదా...

◆ కల్యాణం రఘురామయ్య నల్లజుట్టు రహస్యం ◆

ఒకసారి ఈలపాట రఘురామయ్యగారు, రాష్ట్ర మంత్రి శ్రీ అనగాని భగవంతరావుగారు పి.ఆర్.ఒ. ఆముదాల రాఘవయ్య గారు, నేనూ బందరులో ఒక సభకు వెడుతున్నాం. శ్రీ రఘురామయ్య ప్రముఖ నటుడు. వయస్సు ఆరు పదులు దాటినా ఆయన జుట్టు నిగనిగలాడుతూ అందరికీ అసూయ కలిగిస్తున్నది.

ఏవో కబుర్ల మధ్య ఏమండీ రఘురామయ్య గారూ "మీరు రోజూ మీ జుట్టుకు రంగు వేస్తూ వుంటారా?'' అని అడిగాను.

ఆయన నవ్వుతూ "శ్రీ కాసు బ్రహ్మానందరెడ్డిగారు కూడా ఇలాగే అడిగారు- నేను విజయవాడ బీసెంటు రోడ్డులోని ఒక గానుగ నుండి స్వచ్ఛమైన కొబ్బరి నూనె వాడుతున్నాను. అంతే'' అని చెప్పారు.

''ఇటీవల మీరు ఎక్కువగా సినిమాలలో నటించడం లేదేమిటి?'' అన్నాను.

అందుకు ఆయన ''మా రోజులు పోయాయి. స్వంత గొంతు, స్వంత జుట్టుతో నటించాం. హీరోయిన్లు మా వెనక వుండేవారు. ఇప్పుడు ఎరువు గొంతు, విగ్గులూ - హీరో హీరోయిన్ వెనకాల కొంగు పట్టుకు తిరుగుతున్నాడు. అందుకే మానివేశాను'' అన్నారు. - ఎం.ఎస్.ఎం.

రెడ్డిసాబ్ అకారణంగా రాజయ్యకేసి చూశారు.

“పాపం, ఆ ఆడకూతురు సావా బికారు సావు వచ్చింది దొరా... ఇద్దరు బిడ్డలు తల్లి... పెస వించలేక బాధతో మెలికలు తిరిగిపోతుంటే ఏమీ చేయలేక ఊరు కళ్ళప్పగించి చూసింది దొరా... ఏం చేస్తది? ఈ ఊరికి ఏముంది గనుక? ఓ ఆసుపత్రా... ఓ పిల్లల దవాఖానా... ఏముంది కనుక— ప్రసవానికి మంత్రసాని గావాల్నంటే దాని మొగుడు పొద్దుగాల బోయి మబ్బుగాల దిరిగొచ్చాడు. అప్పటికే దాని బతుకు బండలై పోయింది దొరా... అందరూ చూస్తుండగానే దాని బతుకు సీకలైపోయింది దొరా...”

రెడ్డి సాబ్ జనం మీంచి చూపును తీసి శూన్యంలోకి వదిలారు.

కాని ఆయనకు ఒకటే దాహం—

అందుకని రాజయ్యకేసి చూశాడు.

“ఔను! పోరడింక రాడేందిరా.... సానా సేప య్యింది... చా తెస్తడా లేదా?”

“ఇంటికాడనే కాయిస్తుండ దొర.... అచ్చేస్తడు.”

“గట్లని జెప్పు... చేతులూపుకుంటూ వచ్చి నవేందిరా అనుకున్న... అయిన ఎంతసేపయి బట్టె...”

రాజయ్య గుండెల్లో గుబులు రేగింది. దొర తానంతట తాను నోరు విడిచి అడిగినప్పుడు తాను లేదు అనడానికి మనసొప్పలేదు. కాని ఊళ్ళో ఒక్క పాడి పశువు కూడా లేదాయె... తానెలా ‘చా’ తెచ్చి దొరకివ్వగలడు! ఇవ్వలేనని తెలిసి కూడా తాను తెస్తానని దొర ముందు నుంచి వెళ్ళి వచ్చాడు.

ఇప్పుడు రాజయ్యకు దిక్కుతోచకుండా వుంది.

రెడ్డిసాబ్ వెనక్కి తిరిగి చూశాడు.

ఆయన చేతికి ఫైలు అందింది. ఆ రోజు ఎక్కడెక్కడ, ఎంతెంత పంచారో వాటి లెక్క లన్నీ అందులో వున్నాయి. ఇక్కడ ఇవ్వవలసిన లెక్కలు కూడా అదే కాగితంలో వున్నాయి.

అప్పటికి సూర్యుడు మరింత కిందికి జారి పోయాడు.

రెడ్డిసాబ్ మనీ బాగ్ లోంచి నోట్లకట్టలు బయటకు తీసి ముందు పెట్టుకున్నాడు. కాని ఆయనకు దాహం తీరలేదు.

ఆయనకు దాహం తీరే మార్గం కూడా ఏదీ కనిపించడం లేదు.

“ఏందిరా! ‘చా’ అని పోయినోడు ఎంతకీ రాడు... గిసుమంటి ఊరేందిరా... నీ యవ్వ చాయి దొరకదుర గీ ఊల్లె...”

రాజయ్య ఇంకా అక్కడ వుండబట్టలేకపో యాడు.

ఆ ఊరి జనం కోసం నోట్లకట్టలు... రెడ్డి సాబ్ వాటిని ఎంచడం ప్రారంభించాడు. జనం కళ్ళ నిండా....

డబ్బు....డబ్బు....డబ్బు....

డబ్బు లోకంలో సాధించలేనిది ఏమీ లేదు.

రాజయ్య లేనితనాన్ని బలహీనపరిచింది, బానిస త్వాన్ని బలహీనపరచింది. అందుకని రాజయ్యలో మరింత కృతజ్ఞత చోటు చేసుకుంది. అతను అక్కడ నుంచి ఒక్క ఉదుటున బయల్దేరాడు. పోరడి దగ్గర కొచ్చాడు. రాజుకున్న పొయిమీద చాపత్తి వేసి పోరణ్ణి పొయ్యి విసరమని పురా మాయించాడు, అతను అక్కడ నుండి కిరాణా కొట్టుకీ, కిరాణా కొట్టు నుండి ఇంటికీ పరు గులు తీశాడు.

వస్తూ ఆ కొట్లోంచి ఓ ఖాళీ కప్పును తెచ్చాడు.

కిరాణా కొట్టు కూడా ఆ ఊరుకు సెంటరే.. యువకులక్కడ ఏ సిగరెట్టో ముట్టించి ముచ్చట్లు పెట్టుకుంటారు. ఆ రోజు పక్క ఊరు నుండి మరో నల్గురు అక్కడికి రావడంతో యువకు లంతా అక్కడే చేరారు.

జీపొచ్చిన కారణంగా ముచ్చట్లన్నీ ఎలెక్షన్ల మీదికే మళ్లాయి. ఇంత కాలం ఎలా జరి గినా, ఇప్పుడు డబ్బిచ్చి, ఓట్లు కొనుగోలు చేసి ప్రజాస్వామ్యానికి ద్రోహం చేయడం అక్కడ ఆ యువకులెవ్వరికీ నచ్చలేదు. ప్రజల సమస్యలు అప్రధానమై, గెలుపు మీద ఆసక్తి ప్రధానమై నీతి నియమాలకు స్వస్తిచెప్పే ఈ పెద్ద మను ష్యులపై అసహ్యం కలిగింది.

అంతలో రాజయ్య టీ కప్పుతో జీప్ కేసి వెళ్ళడం వాళ్ళ కళ్ళబడింది.

ఓ క్షణం వాళ్ళు అవాక్కయ్యారు, ఆశ్చర్య పడ్డారు, ఆలోచనలో పడ్డారు.

ఓ గొడ్డుగానీ, గొర్రె గానీ, పాలిచ్చే మేక గానీ ఏదీ మిగలని ఆ ఊళ్ళో, దొర కోసం టీ ఎలా వచ్చింది?

రాజయ్య టీ కప్పుతో జీపు వద్దకు చేరాడు.

యువకులంతా రాజయ్య ఇంటికి చేరారు.

రాజయ్య గుండెల్లో మునుపటిలా ఇప్పుడు ఆ గుబుల్లేదు, తానిప్పుడు చా కప్పును దొరకు అందించాడు.

ఇస్తూ...

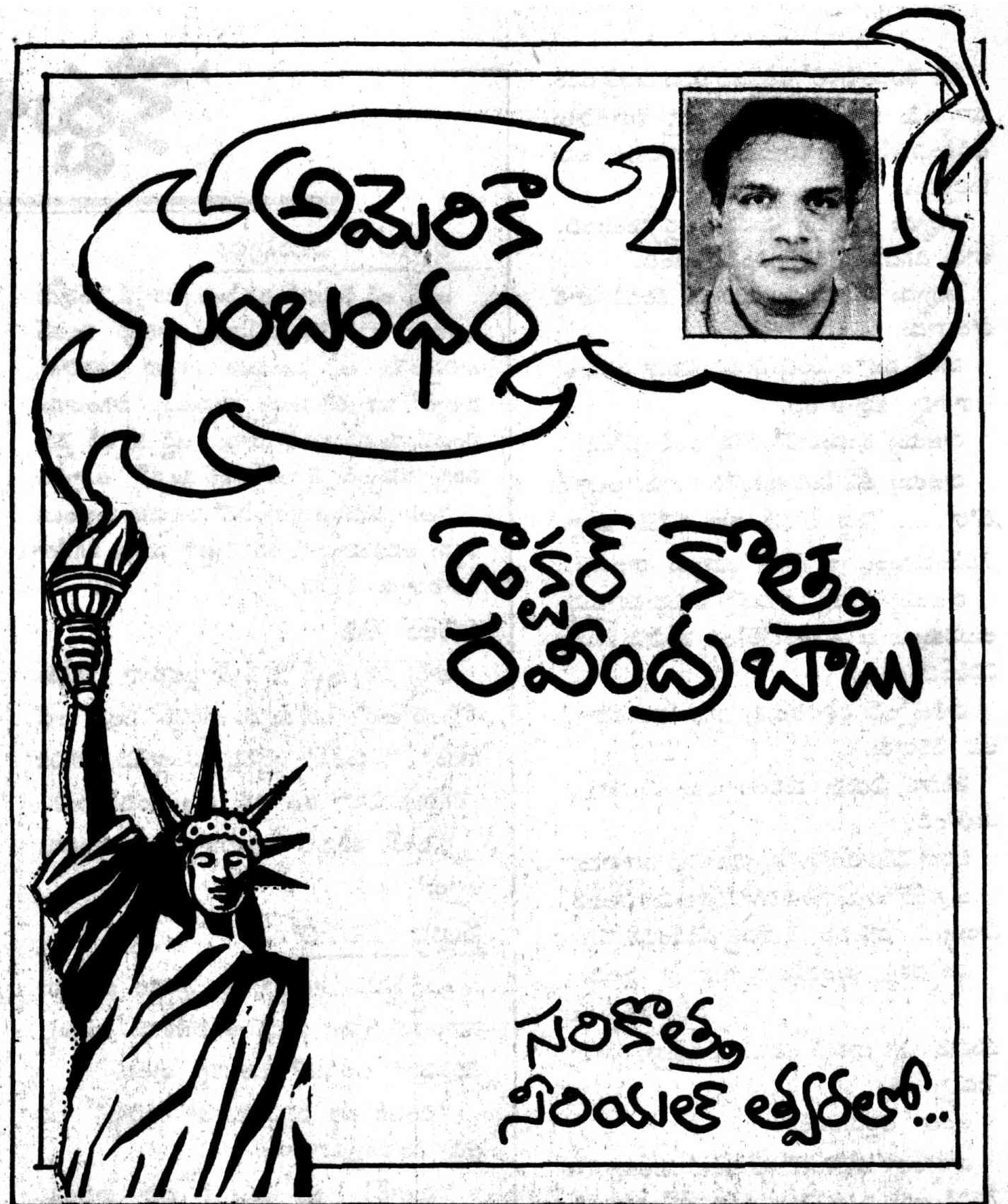

ఇది కేవలం నీళ్లలో ఉడికించి తీసిన చాపత్తి రసం మాత్రమే కాదు... ఇది మా రక్త మాంసాలు ఉడికించి పిండిన కషాయం కూడాను... అనుకున్నాడు.

అప్పుడు రాజయ్య మనసు ఆర్ద్రమయింది. బాధ దిగడక గొంతు ఎండిపోయింది.

అప్పుడు సూర్యుడు మరింత కిందకి జారిపోయాడు.

మరో మూల నించి ఎర్రని పరదా పడమటి ఆకాశాన్ని కప్పుతోంది.

రాజయ్య కండువాలో కొత్త కరెన్సీ నోట్లు...

రాజయ్య జీప్ మీది గుర్తుకేసి చూసి, "అట్టాగే దొరా .... పెద్ద దొరకే మా ఓట్లేసి మల్లా గెలిపించుకుంటాం దొరా" అన్నాడు రాజయ్య.

రాజయ్య కోసం వాకిట్లో ఎదురుచూస్తున్న యువకులకు ఆ పూరింటిలోంచి పసిపాప ఏడుపు వినిపించింది.

వాకిట్లోంచి వెళ్ళి తలుపు దగ్గర 'చంద్రక్కా' అని పిలిచారు.

పసిపాప ఏడుపు మరింత ఎక్కువై గుక్కపడుతోంది.

ఓరగా వేసిన తలుపు నెమ్మదిగా నెట్టి చూశారు.

ఆ గదిలో ఓ మూల వెలిగి వెలిగి కుమిలిపోయిన పొయ్యి.... దాని పక్కనే చాపత్తి ఉడికించిన గిన్నె—

చంద్రక్క మంచమ్మీద పడుకుని వుంది.

రిక్తస్తనాలపై ఆ పసిపాప ఎగ్రబాకుతోంది... ఏడుస్తూ, గుక్కపెడ్తూ....

అంతా అర్థమయింది.

వాళ్ళంతా ఆవేశంతో ఆ ఇంటి మలుపు తిరిగేసరికి అక్కడ ఆ చెట్టు కింది జీప్ కదిలింది.

రాజయ్య చేతులు జోడించగా, ఆ జనం అటుకేసి నమ్రతగా చూశారు.

సూర్యుడు పూర్తిగా కిందికి జారిపోయాడు.

రెడ్డిసాబ్ వెళ్తున్న జీప్ వేగం అందుకుని ముందుకు దూసుకుపోయింది.

యువత అక్కడికి పరుగు పరుగున వచ్చేసరికే ఆ జీప్ కనుమరుగవుతోంది.

ఒక్కసారిగా వాళ్ళంతా పిడికిళ్ళు బిగించారు.

కిందికి వంగి చేతికందిన దుమ్ము తీసి అసహనంగా కనుమరుగయ్యే జీప్ మీదకు విసిరారు.

ఆ ధూళి చుట్టూ కమ్ముకుని ఒక్కసారిగా ఆకాశానికి లేచింది.

సందె చీకటి చిమ్ముకొచ్చింది.

రాజయ్య పట్టుకున్న నోట్ల కట్టల్తో నివ్వెరపోయి చూస్తున్నాడు.

అప్పుడది గోధూళి వేళ—

ఆ లేచిన పిడికిళ్ళు గోవుల గిట్టల్లా వున్నాయి.

అప్పుడు ఆ లేచిన ధూళి... గోధూళి— ★

కోర్టు జోక్స్

ఇద్దరు ప్రభువులు

ఐరిష్ జడ్జి ఫిట్జిబాన్ తన సీటు ప్రక్కనే పెంపుడు శునకాన్ని కూర్చోబెట్టుకునేవాడు. బారిస్టర్ కుర్రన్ వాదిస్తుంటే ఆ ప్రబుద్ధుడు శ్రద్ధగా వినకపోగా, మధ్యలో కుక్కతో ముద్దు ముచ్చట్లు సాగించాడు. వెంటనే కుర్రన్ ఆగిపోయాడు. జడ్జి కుర్రన్ వైపు తిరిగి, "చెప్పండి. గో ఆన్ మిస్టర్ కుర్రన్" అన్నాడు.

"ఆ! ప్రభువులిద్దరూ ఏదో సంప్రదించుకుంటున్నారు అనుకున్నాను" అని మెత్తగా మాడు పగిలేలా జవాబిచ్చాడు కుర్రన్.

అసలు శిక్ష

లార్డ్ చీఫ్ జస్టిస్ రస్సెల్ ప్లీడరుగా ప్రాక్టీసు చేసే రోజుల్లో ఒక కుర్ర బారిస్టర్ సలహా అడిగాడు— "ఏమండీ! ఇద్దరిని పెండ్లాడిన నేరానికి (బైగమీ) ఏమాత్రం శిక్ష వుంటుంది" అని.

రస్సెల్ తపీమని జవాబిచ్చాడు — "ఇద్దరు అత్తలు" అని.

నల్లుల సరఫరా

ఒక ప్లీడరు వాదిస్తూ, లా పుస్తకం జడ్జిగారు చూడడం కోసం వారికి అందజేశాడు. బుక్కు తెరిచేసరికి అందులో ఒక నల్లి వుంది.

"బెంచికి ఒక నల్లిని కూడా పంపావు" అని జడ్జి ఎకసెక్కమాడాడు.

"మిలార్డ్! ఇదే మొదటి దఫా కాదండీ. ఈవైపు నుంచి ఆ వైపుకి లోగడ చాలా నల్లులను పంపాం" అని మాటకు మాట అంటించాడు ఆ ప్లీడరు.

ముసలి తీర్పు

హైకోర్టులో ఒక ప్లీడరు ఎనభై ఏళ్ళ నాటి తీర్పు కోట్ చేస్తే, ఎదిరి ప్లీడరు నవ్వేసి, "మైలార్డ్! ఆ రూలింగ్ పాత చింతకాయ, హిమాలయాలంత పురాతనమైనది" అని తేలికగా అన్నాడట.

అప్పుడీ ప్లీడరు చాకచక్యంగా "అయ్యా! తమరు ముసలివారు, నేను ముసలివాణ్ణి, అవతల ప్లీడరు మరీ వృద్ధుడు— అంతమాత్రాన మనం పనికిరాకుండా పోతామంటండీ?" అనేసరికి అందరూ నవ్వారట.

జడ్జిలా

మద్రాసు హైకోర్టులో పూర్వం హాస్యప్రియుడుగా ప్రసిద్ధి చెందిన వార్డన్ ఒక బెంచి ముందు వాదిస్తున్నాడు. సీనియర్ జడ్జి సర్ జాన్ వాలిస్ కునుకుతీస్తున్నాడు. డఫేదార్ కూడా చతికిలబడి దయామకు ఆనుకొని నిద్రపోతున్నాడు. వార్డన్‌కు ఒళ్ళు మండి పుస్తకాల కుప్ప ఒక్కమాటుగా క్రిందికి నెట్టాడు. పెద్ద చప్పుడు అయింది. జడ్జి ఉలిక్కిపడి లేచి, "మిస్టర్ వార్డన్! ఏం జరిగింది?" అని అడిగాడు.

"ఏమీ లేదు మిలార్డ్! ఈ డఫేదార్ పొగరు చూడండి. పబ్లిక్ కోర్టులో నిద్రోతున్నాడు పెద్ద జడ్జి లాగా" అని చురక వేశాడు వార్డన్.

చేతికి అందినవన్నీ తీసుకుంటాడు

జస్టిస్ ఒడ్జర్సుకు హిందూ న్యాయశాస్త్రంలో లోతుపాతులు తెలియవు. ఆర్గ్యూ చేస్తున్నటి. రామచంద్ర అయ్యర్‌ను "మిస్టర్ అయ్యర్! హిందూ లా ప్రకారం అల్లుడేమి తీసుకుంటాడు?" అని అడిగాడు.

"చేతికందినవన్నీ!" అని అయ్యర్ జోక్ విసిరాడు.

న్యూసెన్స్ ప్రాపర్టీ

ఒక బెంచి కోర్టు ప్రెసిడెంటు వుండేవాడు. ఆయనకు కోర్టు ప్రొసీజరులో మిడిమిడి జ్ఞానం వుంది. ఒక న్యూసెన్స్ కేసులో పోలీసులతో "ఈ నేరంలో కేసు— ప్రాపర్టీ ప్రొడ్యూస్ చేయలేదేమి?" అని తెలివితక్కువగా అడిగాడు. ప్లీడరు, పోలీసులు నవ్వుకున్నారు.

గారికి పొగరు దిగింది

మాజిస్ట్రేటు ఒక ముద్దాయిని "నీ పేరేమిటి?" అని అడిగాడు.

"నా నామధేయం మహంకాళయ్యగారు" అని గర్వంగా జవాబిచ్చాడు అతడు.

కొన్ని మాసాల తర్వాత కేసులో తీర్పు చెబుతూ— "మహంకాళయ్యకు రెండు నెలలు నెరసి వాళ్ళ నెలలు కఠిన కారాగారశిక్ష వేస్తున్నా. ముద్దాయిగారూ, తమకు జైలులో రొట్టె కావాలా, వరి అన్నం భోజనం చేస్తారా?" అని అతి మర్యాద పదాలతో తోక తెగ్గోశాడు ఆ మాజిస్ట్రేటు.

బద్దిగం పాండురంగారెడ్డి